

2. Sidi - us.

Enne kui veel sest ellajast hakkame, tuleb mõnda ühhest ja teisest juttustada.

On mitmed asjad inimesse silmi ette pandud, mis küll näeb, agga neist enam ei tea, kui agga sedda, et temma neid näeb: sest se siis tulleb, et teadmatta rahwa mehest üks ehk teine assi tühhi ja põlgdusse wäärt näitab, mis teise teadmisse ja tundmisse järrele, Zummala tarkusse ja temma teggude immet kuulutab, ja paljogi õpetab.

Näfigem esiteks sest alwast liblikast, kennest kapsta-ussid sünniwad, mis monni-
ford meie kapsta aeda raustikkus terwad.

Se ellajas heidab omma munnakesed, mis monnes lohhas liblika tanguks kutsuwad, kapsa lehtede peäle päwa kätte autada; kust, kui päew neid walmis autand, pissikesed ussid kui põrmukesed wäljatullewad. Need lohhe hakkawad ahneste söma, ja suuremaks kasvama; ja, sedda möda kuida pitkemaks lähkawad, ja paksemaks paisuwad, nahka mitmele ja mitmele forrale seljast ajawad, mis kesta nimme al tunne-
me ja teigis paigus leiame. On ta täit kaswu kätte sanud, siis weel terve nädal ahmib, agga wimaks hakkab tele minnema: lofab pitki aedo, ehk pitki seina üles, ja otsib warjopaika, kus rahul tuppet saaks lua. Kui sedda leidnud, siis poob ennast omma sädiga räästa alla, ehk kuhhu muido saab, seina palgi, ehk õllekõrrekesse külge, ning sünnib nüüd üks uus ihhowarri temma ümber, mis ma inimesed temma tuppeks nimmetawad. Selle sees temma kui surnud, kel tundmist egga teadmist ep olle, otse kui püsärkis hingab, ning sedda